

ZORAN PENEVSKI

SARA
i. januar
za DVE
Devojčice

ILUSTROVAO
DUŠAN PAVLIĆ

■ Laguna ■

CRNO-BELI VRT

Z-z-zdravo!
Ja sam Monika.
Uh, baš je
hladno ovde!
A kako se ti
z-z-zoveš?

Pingvini
nemaju imena.

Kako to?

Jednostavno -
nemaju! To je
tako! Sve je tako
kako jeste.

Z-z-zašto?

Zašto je sve tako kako jeste? Teško je to reći. Sigurno postoji neki razlog, ali ga niko ne zna.

Misliš da niko ne može da saz-z-zna zbog čega je sve ovo oko nas baš ovakvo, a ne nekako drugačije?

Sumnjam. Sve je oko nas tajnovito. Ako bi neko i otkrio razlog, mogao bi da nam promeni svet. Iz korena, rekao bih. Želiš li ribu?

Možda bi onda
svet bio bolji,
z-z-zar ne?

...

Z-z-zašto
to kažeš?

Sumnjam. Ima nas svaka-
kvih. Sigurno nećeš
ribu? Ni rep? Oni koji
su dobri po sebi nikad
ne postignu tako velike
stvari u životu kao što
je menjanje sveta.

...

Zato što svaka promena
znači da će neko biti
povređen. Eto, kad bih
ja bio sasvim crn, ne
bih mogao da se
krijem na snežnim
površinama. Lako bi me
primetio beli medved i
pojurio bi me.

Nisi me ubedio.
Pitaću još nekog.
Uh, ovde je baš
hladno!

Važi. Samo budi obazriva. Postoje
ribe koje mogu i tebe da progutaju!

1.

Već me sve nervira“, rekla je Sara, zaklopila stranice i spustila strip *Crno-beli vrt*, pridigla se i pogledala kroz prozor. Blago decembarsko sivilo ispunjavalo je okna. Osećala je da nema dovoljno koncentracije ni za nekoliko listova.

„Nemoj da odrasteš. To nikom ne treba“, dodala je Duca ne podižući glavu sa jastuka. Njen krevet bio je na drugoj strani sobe. „Spavaj dok možeš... Bićeš pospana kao ja kad budeš u trećem srednje.“

„Neću, ne spava mi se“, namrštila se Sara. „Hoću da se igram.“

„Odluči se onda“, rekla je Duca i okrenula se ka njoj. „Ili odrasti ili se igraj.“

„A što ne bi moglo i jedno i drugo?“ Sara je skočila na noge i ljutito otvorila vratanica od kaveza iznad glave svoje sestre od strica. Mali zeleni papagaj je

krešteći izleteo iz zarobljeništva, napravio nekoliko petlji u vazduhu i proleteo tik iznad Ducine glave.

„Beži, skote jedan pernati!“, povikala je Duca mlatarajući rukama.

„Mićko hoće da ti kaže da te voli, a ti ga teraš“, dobacila joj je Sara svlačeći kremžutu pidžamu sa srebrnim laticama nekog nepoznatog cveća.

„Ma, leteće on meni kroz prozor sa sve kavezom...“

U tom trenutku zazvonio je telefon u hodniku. Kad bi postojalo takmičenje u brzom podizanju slušalice (ili brzom javljanju na mobilni telefon), Sara bi bila svetski prvak. Bila je toliko hitra da nije ni čula kako joj Duca dobacuje da je to sigurno za njenu mamu jer samo nju zovu na telefon koji ima gajtan.

„Halo?“

„Dobar dan. Ja sam Draga Uskoković. Da li bih mogla da razgovaram sa Mirom...?“

„Sačekajte, molim vas, samo sekund da objasnim izvesnoj sestri da ne može da se otarasi papagaja tako što će ga baciti kroz prozor sa sve kavezom“, glumila je Sara.

„Molim!?“, zabezknula se gospođa Uskoković.

„Ništa, izvinite, odmah ću da pozovem strinu.“

„Iš, iš, đavole pernati!“ Duca je mlatarala rukama dok je Mićko kreštao.

„Strina! Strina Miro!“

Začulo se Mirino trupkanje iz dnevne sobe.

„Evo me, stižem. Šta se desilo? Opet si sanjala onog čarobnjaka?“

„Koliko puta da ti kažem da to nije čarobnjak nego moj nastavnik matematike. Telefon za tebe“, Sara je pružila slušalicu strini i vratila se do kreveta.

Mičko je nekako uspeo da se izvuče iz Ducine kose i da stane na policu sa knjigama. Potom je svojom crnom tačkicom oka počeo da merka jednu sa zelenim omotom. I omot je istog časa dobio reckave ivice od njegovog kljuna.

„Da? Halo? Halooo! Nema nikog. Izgleda da se prekinula veza“, rekla je Mira i vratila se u trpezariju da nastavi sa razgledanjem šarenih listova sa robom na sniženju.

Sara se zatim dugo motala po sobi: prvo nije znala šta da obuče (pobedile su crne farmerke i rezeda majica sa natpisom *The Smartest Girl in the World*), onda nije znala šta joj je sve potrebno za školu (uzela je najpre tri knjige pa je dve vratila, zgrabila je četiri sveske, ali joj je jedna ispala iz ruke a mrzelo ju je da je podigne, i potom je ugurala mali atlas i radnu svesku iz istorije – za svaki slučaj jer nije bila sigurna da li ponedeljkom ima istoriju), potom je razmišljala pola minuta o tome da li je nekom nešto obećala da će pokazati ili da li je trebalo da za nekog nešto uradi (ništa joj nije palo na pamet, mada je imala neki maglovit osećaj da nekom nešto duguje), a zatim je

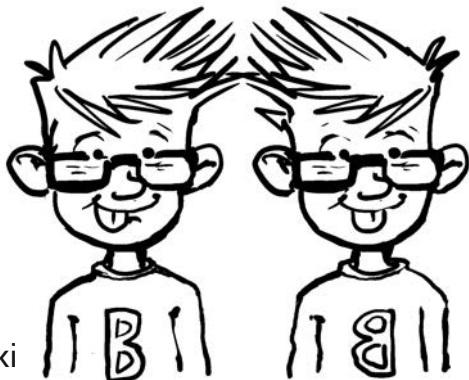
istovremeno počela da četka svoju dugu crnu kosu i da sprema posteljinu.

„Ja ti se divim, stvarno!“, nije više mogla da izdrži Duca. „Samo te gledam i pitam se kako ti se ne zamuti u glavi! Pa oni kućići što se vrte ukруг da ugrizu sebi rep za tebe su doktori nauka!“

Sara je glumeći da je uvređena sela za svoj sto i, naravno, uzela mobilni. Lajkovala je nove selfije svojih drugarica (Maca je već imala 122 lajka, a njen klon iz VII-4 Bilja čitavih 98), a potom otišla na Mileninu stranicu *Voli sve oko sebe, pa budi normalan*. Sara je volela da čita postove koje je ostavljala devojčica koja se zvala Milena. Verovatno su bile vršnjakinje, iako se nisu nikad upoznale. Njena nova crtica bila je o nestašnim blizancima.

Milena

Boki i Voki

Boki i Voki su blizanci. Zovu se Bojan i Vojin, ali ih ja zovem Boki i Voki. Oni su sinovi moje teta Nele i strašno su nemirni. Pošto ne mogu da odbijem tetku, pomažem im pri učenju engleskog jezika. Srećom, idu tek u četvrti razred pa gradivo nije tako teško. Pošto je Boki desnoruk a Voki levoruk, dok rade zadatke, izgledaju kao da je u pitanju jedan dečak sa svojim odrazom u ogledalu. S njima uopšte nije lako... Kad im dam čokoladu, znam da ću naći braon fleke po zidovima. Ako im dam sok od narandže, prekrivač na mom krevetu dobiće žute krugove (i fleke). Ako im dam da grickaju smoki, danima ću posle osećati kako mi nešto krcka pod nogama. A najveći problem je što vole da budu u mojoj sobi, pa ostaju i kad je uveliko završen naš čas. A nemam srca da ih oteram...

„Šta to gledaš?“ Duca nije izdržala, opazivši kako se krajičak Sarinih usana izvijao u osmeh. Kao da joj je bilo krivo što se Sara zabavlja.

„Ništa. Gledam Mileninu stranicu.“

„Ko je ta Milena?“

„Ne znam, neka devojčica. Ima zanimljive stvari.“ Pogledala je Ducu koja je zatresla svojom kratkom crnom kosom. „Hoćeš da vidiš?“

„Hoću“, odgovorila je Duca i stavila naočare.

Sara je provrtela po ekranu i potom joj dala mobilni.

„Evo, pročitaj, na primer, ovo.“

Milena

Troglava tetka

Ako ste pomislili da je ovo strašni Kerber, troglavi pas na ulazu u Pakao – prevarili ste se! Ovo je moja Troglava tetka. Zove se Lananelajela (nije strašno kad se brzo izgovori – Lananelajela). Zapravo, tako ih zovem kad dođu zajedno kod nas u goste, a one su: Lana, Nela i Jela. Uvek su pune nekakvih priča, govore u isto vreme i prosto ne mogu da shvatim kako one uopšte i čuju te priče od drugih ljudi kad ne zatvaraju usta. To valjda ima veze s nekim superherojskim moćima. Mislim da je Troglava tetka fantastičnija od

one četvorke. Ha-ha! Zato i mislim da Troglavoj jedna tetka služi da sluša, druga da pamti, a treća tetka da govori.

Duca se nasmejala. „Da, dobra je.“

„Zabavna je. Spomenula je da čita neki strip *Crno-beli vrt*, pa sam ga nabavila da vidim šta je to. Delio se kao dodatak uz magazin *U fazonu*.“

„To je za vas klinke... Nemam ja vremena za to...“

„Ups, nemam ga više ni ja“, rekla je Sara pogledavši na sat, uzela ranac u obliku nasmejjane veverice i izjurila iz sobe.

Dok je prolazila pored dnevne sobe začula je strinin glas i rečenicu u kojoj je razumela reči *čekaj, doručak i dete*, ali je produžila ka izlazu. Sara se spuštala sa petog sprata kao da je na skijanju.

Na trećem je naletela na gospođu Kažić, koja je očigledno poranila sa svojim izlaskom na hodnik. Obično bi sedela u stanu do devet, a onda bi satima ulazila i izlazila da bi saznala šta se dešava u zgradi. Čim je ugledala devojčicu, bakica se napregnula i izgovorila:

„Fefojfife, fafi fifofa fafi fofofef!“

Sara je, kao i danima pre toga, projurila kraj nje pošto nije mogla da razume da li se ona uopšte i obraća njoj. U tom trenutku začuo se odozgo dobro poznati sestrin glas.

„Saro, zaboravila si svesku iz matiša! A gospodin Saruman Petrović ti je razredni!“ Duca je namerno izgovorila i prezime nastavnika matematike da bi je iznervirala, ali sestra je nije čula. Otrčala je dalje, ostavljajući mumljanje bezube starice iza sebe, koja je pogledala naviše čudeći se odakle dolazi taj glas pošto se Duca već vratila u stan.

Upravo kad je htela da izađe iz zgrade, Sara je naletela na svog strica Radeta zvanog Mrgud, koji je uživao u poslednjem prepodnevju svog ko bajagi bolovanja. Mrgud se provlačio između dva krila ulaznih vrata pazeći da ne slomi pecaljke i da najlonima, koji su se završavali oštrim udicama, ne zakači kvaku. Iako je blatnjave čizme dobro obrisao, iza njih je ipak ostajao žućkasti trag.

„Zdravo, striče Rade! Gde si to bio?“

Mrgud ju je pogledao ispod oka.

„Kad pecarošu hoćeš da budeš baksuz, onda ga pitaš kuda je krenuo, a ne odakle je došao. Baksuziraš mu kad krene na pecanje, a ne kad se vraća. Razumeš?“

„Zapamtiću to“, rekla je Sara i pogledala u praznu čuvarku.

„Ovog puta nisi ti kriva što se vraćam praznih ruku“, promrmljao je Mrgud i odgegao se do lifta. Sara je napravila piruetu dok je izgovarala:

„E da, umalo da zaboravim: imaš roditeljski u sredu u šest.“

„Za tebe? Ili za moju *pravu* ćerku Ducu?“
Izletela je iz zgrade kao na skijaškoj skakaonici.

Hladni prsti decembra kliznuli su po Sarinom licu.

Ulice su bile prazne. Ili se ona nije obazirala na druge.

Do škole je stigla veoma brzo. Drugarice su se već okupile oko Vanje, visoke devojke sa dugom, crnom kovrdžavom kosom. Zbog visine Sara ju je u sebi nazivala Žirafom. Vanja je ovog septembra došla u njihov razred, bila je dobrodušna i imala je topao, povišen glas kao da se neprekidno nekom izvinjava. Pored nje je bila Maca, tanana devojčica sa bademastim očima, sjajnim usnama i prelepom dugom plavom kosom. Nosila je roze džemperić i farmerke koje su bile pocepane iznad kolena.

Dok je Sara pružala svoje noge ka njima dvema ne gledajući ispred sebe, iznenada je naletela na Mionu.

„Jao, zar i ti?!“, ciknula je Miona, pa potom prstima vratila svoje ogromne naočare na koren nosa i pokazala velike prednje zube. Sa njom je društvo bilo kompletno. „Ovih dana svi nekud žure i ne obraćaju pažnju na nas, devojčice!“

„Miona, baš si me uplašila! Taman sam pomislila... Oh, a znala sam da sam nešto zaboravila! Treba da ti vratim svesku iz matiša, a nisam ništa stigla da prepisem iz nje!“